

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: OLDINGEN VED WERTHERS GRAV, af 'Digte' , 1805

Citation: Oehlenschläger, Adam: "OLDINGEN VED WERTHERS GRAV, af 'Digte' , 1805", i Oehlenschläger, Adam: *Poetiske Skrifter I*, udg. af H. TOPSØE-JENSEN , 1926-1930, s. 46. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-oehl01val-shoot-workid62370/facsimile.pdf> (tilgået 04. juli 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter I

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

OLDINGEN VED WERTHERS GRAV.

Aftenrøden
Farver din Grav!
De gamle Linde
Omhvælve den.
Violerne
Bølge i dens høje Græs!

Du slumrer
Den roligste Slummer!
Dødens!

Skyggerne voxe.
Aftenrøden svinder.
Kun et blegguult Skier
Tegner hvor den svandt.
Skoven sortner.

Hist kommer en Flok
Karle og Piger
Fra Marken.
De standse deres Sang,
Og Pigerne
Pege hid til Graven,
Med skielvende Hænder,
Og gaae en Omvei,
Af Frygt for Selvmorderen,
Som spøger i Skoven.

Werther!
De frygte dig.
Som hviler saa roligt
Mellem Blomsterne.

Dig gav Skiebnen et Hierte
Som følte
Natur og Gud!
Det gav den faae.
Dig gav Skiebnen det Held
At finde et Hierte
Som følte med dit.
Det gav den færre.

Du var lykkelig!
Thi du nød
Kierligheds Fryd.
Men jordiske Sammenstød
Hindrede Eders Siele
I at forene sig
Uforstyrret,
I Guddoms-Harmonie
Her!
Da kastede du din Jorddragt
I Graven,
Og ventede hende
Hisset!
Og fandt hende.
Nu frydes I!

Alderens Snee
Dækker min Issæ.
Mit Hierte døer
Langsomt;
Min Vaar svandt hen
Unydt;
Thi jeg fandt ingen paa min Vei
Som følte med mig.

Jeg nød ikke
Kierligheds Fryd.
Mig venter ingen
Hisset,
Jeg forlader ingen
Her.

Naar mit Hierte er brustent
Og Menneskesværmen
Trænger sig forbi min Marmorkiste
I Capellet,
Vil de sige:
Han var lykkelig.
Ak hvo var lykkeligst!
Du eller jeg?

SAA DUGBESPRÆNGTE STAAE DE
ROSER HER.

Saa dugbesprængte staae de Roser her.
De lukte Urner huld i Skyggen smile,
Mens Sølvmaanens kolde Straaler ile
Og blande sig med deres Purpurskier.

De dufter under skyggefulde Træer,
I dem forgifter Eros sine Pile.
De nyde blussende en venlig Hvile,
I Søvn selv, fortrylle de enhver.

Og dog i Lundens lykkelige Bolig.
Her under disse stille, svale Tage
En Rose blusser endnu mere skøn.